

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/110/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818204886
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3818204886.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu L. T., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom F. XXX/X, M., zastúpeného P. J. so sídlom S. X/A, W., I.: XX XXX XXX, proti žalovanému U. K. P., P. so sídlom U. XX, Q., I.: XX XXX XXX, zastúpenému J. B. T., J. K., P., so sídlom B. XX, Q., I.: XX XXX XXX, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 200,- eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, č. k. 18Csp/98/2018-95 zo dňa 12. apríla 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Žalovaný **m á** proti žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojim rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 200,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), a vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške súd rozhodne samostatným uznesením (výrok II).

2. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že Okresný súd Prievidza rozsudkom č. k. 13Csp/95/2017-66 zo dňa 29.11.2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 335,41 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 335,41 eur od 21.04.2017 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Nárok bol žalobcovi priznaný titulom bezdôvodného obohatenia vzniknutého zo Zmluvy o revolvingovom úvere č XXXXXXXXXX, ktorú súd považoval podľa zák. č. 129/2010 Z. z. za bezúročnú a bez poplatkov. Dojednanú zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru vo výške 1.050,42 eur vo vzťahu k skutočne poskytnutej čiastke 719,42 eur považoval za neplatné zmluvné dojednanie z dôvodu jej neprimeranej výšky a rozporu s dobrými mravmi, keď jej výška bola 146,01% z celkovej poskytnutej čiastky. Tiež za absolútne neprijateľný považoval postup žalovaného, ktorý si pri vyplatení sumy úveru stiahol odplatu za službu podľa čl. 8 ods. 8.1. písm. a) Dohody o poskytnutí služby, ktorou žalovaný nanútil žalobcovi službu v podobe možnosti odkladu troch splátok úveru. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 4Co/42/2018-104 zo dňa 21.08.2018 potvrdil rozsudok Okresného súdu Prievidza 13Csp/95/2017-66 zo dňa 29.11.2017. V odôvodnení uviedol, považoval postup žalovaného, ktorý si od žalobcu pri podpise zmluvy priamo stiahol odplatu za službu titulom dohody o poskytnutí možnosti odkladu troch splátok úveru, za absolútne neprijateľný a potvrdil aj právny názor okresného súdu, že zmluva o úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti podľa zák. o spotrebiteľských úveroch.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danom spore je predmetom konania nárok podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné

zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Úspech žalobcu ako spotrebiteľa v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia je nespochybniteľnou skutočnosťou vyplývajúcou z rozsudku tamojšieho súdu č. k. 13Csp/95/2017-66 zo dňa 29.11.2017, tento bol preskúmaný aj odvolacím súdom, ktorý ho vyhodnotil ako vecne správny. S poukazom na to, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva, mal právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Súd prvej inštancie preto vyhodnotil nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle satisfakcie za to, že sa domáhal voči dodávateľovi na súde svojich práv, ako dôvodný. Žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa, preto súd prvej inštancie považoval samotný nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200,- eur za dôvodný a žalobe v celom rozsahu vyhovel, nakoľko žalobca preukázal splnenie zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. v aktuálnom znení, kedy právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa v súdnom spore v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa. Vzhľadom na porušenia práva spotrebiteľa dodávateľom (žalovaným) je výška finančného zadosťučinenia 200,- eur vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu primeraná. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 3, 5, § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, a čl. 3 ods. 1, 2 CSP, o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu právo na náhradu 100% trov právneho zastúpenia prvoinštančného i odvolacieho konania. Uplatnil odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), d), h) CSP. Dôvodil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, a to pokiaľ ide o výšku priznaného nároku, a tiež aj pokiaľ ide o základ priznaného nároku. V konaní nebolo vo vzťahu k skutočnosti, od ktorej súd odvodzuje svoj záver o sume zadosťučinenia, preukázané nič. Citoval ust. § 220 ods. 2 CSP a z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 115/03. Zdôraznil, že z napádaného rozsudku nie je zrejmé ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené. Napádal aj závery súdu týkajúce sa vyhodnotenia jeho námietky o tom, že žalobca iniciuje vždy samostatné konanie o finančné zadosťučinenie v závislosti od každého samostatného konania. Postup žalobcu, ktorý v zásade od každého ním iniciovaného konania (žalobca podával žaloby samostatne bez toho, aby podal jednu žalobu, čo nemá žiadny oprávnený vecný alebo procesný význam) odvodzuje uplatňovanie primeraného finančného zadosťučinenia, odporuje účelu zákona. Z postupu žalobcu, ktorý bez relevantného dôvodu nepodal jednu žalobu, ale x žalôb, by potom vyplývalo, že by ešte aj každú ním podanú žalobu mohol rozdeliť na ďalšie a ďalšie čiastkové žaloby, čo by zrejme pri akceptovaní jeho postupu malo viesť k tomu, že za každé takto iniciované čiastkové konanie by si uplatňoval požiadavku na finančné zadosťučinenie. Ak je účelom zadosťučinenia nahradenie diskomfortu, ktorý spotrebiteľ mal v súvislosti s uplatnením práva na súde zažívať, a toto tvrdil aj žalobca v podanej žalobe, potom je namiesto oprávnená otázka, či multiplikovanie sporov a rozdrobovanie sporov do viacerých konaní znamená, že sa má multiplikovane poskytovať finančné zadosťučinenie resp. vôbec či má takto vznikať primerané finančné zadosťučinenie. Veď ak namiesto začatia jedného konania iniciuje spotrebiteľ zastúpený advokátom nie jedno, ale niekoľko konaní, a nadväzne na to niekoľko nadväzujúcich konaní, tak potom diskomfort spôsobený súdnym konaním/ konaniami si predsa spôsobuje spotrebiteľ sám. Žalobca sa nezúčastňoval pojednávania vo veci 13Csp/95/2017, rovnako ani v iných konaniach, čo spochybňuje tiež to, aký diskomfort s daným konaním vlastne mal pociťovať. Záver súdu o tom, že žalobca podával žalobu v závislosti od toho, ako bolo ukončené to - ktoré konanie, nemá vecné opodstatnenie. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca nemohol podať jednu žalobu o finančné zadosťučinenie na základe viacerých konaní, príp. nemohol pristúpiť k zmene už podanej žaloby po právoplatnom ukončení ďalšieho konania / ďalších konaní.

5. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, dostatočne odôvodnené, sledujúce prevládajúcu názorovú líniu všeobecných súdov Slovenskej republiky, a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a

samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.05.2012, sp. zn. 1 MCdo 11/2010). Podľa jeho názoru rozhodnutie spĺňa všetky zákonom stanovené predpoklady, je jasné a zrozumiteľné a presvedčivo odôvodnené. Z rozsudku taktiež vyplýva, ktoré práva spotrebiteľa boli porušené, resp. ktoré povinnosti žalovaný ako dodávateľ zanedbal. Súd prvej inštancie tak dospel k správne záveru, že veriteľ porušil jeho práva ako spotrebiteľa, tieto boli úspešne uplatnené na súde, teda existujú všetky predpoklady na priznanie nároku podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. Žalovaný mu opakovane vyčítal „množenie“ súdnych konaní a podávanie viacerých žalôb, pričom žalovaný sa odmietal s ním mimosúdne dohodnúť, preto bol nútený podať viaceré žaloby. Ďalej uviedol, že nevie relevantne ovplyvniť dĺžku toho - ktorého súdneho konania, preto sa následne domáhal nárokov na primerané zadosťučinenie postupne, v závislosti od toho, kedy a akým spôsobom rozhodol súd o jeho nároku na bezdôvodné obohatenie. Nie je možné od neho spravodlivo žiadať, aby čakal na rozhodnutie všetkých jeho právnych vecí týkajúcich sa bezdôvodného obohatenia a následne, aby podal jednu žalobu, pretože tým riskuje premĺčanie jeho čiastkových nárokov. Z tohto dôvodu ho nemožno stavať do pozície zodpovedného subjektu za to, že multiplikuje spory. Za tento stav istým spôsobom zodpovedá práve žalovaný, ktorý nemal akýkoľvek záujem veci riešiť mimosúdnu dohodou, hoci bol v každom prípade požiadaný o zmierlivé riešenie. Pokiaľ žalovaný formálne namieta aj výšku primeraného finančného zadosťučinenia a tvrdil nepreskúmateľnosť rozhodnutia aj v tejto časti, z podaného odvolania nevyplýva jediný dôvod prečo by mala byť výška nesprávna.

6. Vyjadrenie žalovaného k podanému odvolaniu bolo doručené žalovanému prostredníctvom jeho zástupcu (č. I. 118) , ktorý ďalšie písomné vyjadrenie k veci nepodal.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP") a zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

8. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existencia ktorých zistená nebola. Vzhľadom na odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie predchádzajúcemu rozhodnutiu vo veci, sa zaoberal tiež tým, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávne procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP), resp. vo vzťahu k námietke o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia, či tu nie je existencia takej vady, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP).

9. Dôvodom zakladajúcim zrušenie rozhodnutia podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia (§ 389 ods. 1 písm. b) CSP), je taký vadný postup súdu v civilnom konaní, ktorým sa stranám odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané im za účelom zabezpečenia účinnej ochrany ich práv. O takúto vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a postupom odňal stranám procesné práva, ktoré im právny poriadok priznáva, k porušeniu ktorého práva dochádza tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia.

10. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súd zistí skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodne tak, že jeho skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 191 CSP a § 220 ods. 1 CSP), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, pričom súd musí dbať v argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu.

11. Civilný sporový poriadok zakotvil v § 220 ods. 2 CSP požiadavku preskúmateľnosti rozhodnutia. V zmysle tohto zákonného ustanovenia súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca (účastník) domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný (druhý účastník) a aké dôkazy predložil, alebo označil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán (účastníkov), ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky z hľadiska ani jedného z vyššie uvedeného dôvodu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

13. Zostávajúce odvolacie námietky žalovaného smerujú proti výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenia a jeho základu.

14. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej "zákon o ochrane spotrebiteľa") proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Odvolací súd zastáva názor, že z citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je zřejmé, že v ňom upravený nárok na finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy. Pre jej priznanie preto nepostačuje zistenie porušenia práva (a jeho úspešné uplatnenie na súde), ale je nevyhnutné, aby tu bola daná aj existencia nemajetkovej ujmy, ktorá v príčinnej súvislosti s porušením práva vznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma preukázaná ako skutočná. Samotný záver súdu prvej inštancie, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je dostatočný. Tieto skutočnosti automaticky, bez ďalšieho neznamenujú ujmu na strane žalobcu.

16. Princíp "v pochybnostiach v prospech spotrebiteľa", vychádzajúci z potreby chrániť spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu, ktorý sa prejavuje napríklad v tom, že sa medzi podnikateľom a fyzickou osobou predpokladá spotrebiteľský charakter zmluvy, že zmluvné podmienky sa považujú za formulárové (teda nie za individuálne dojednané), pokiaľ dodávateľ nepreukáže opak, že v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je priaznivejší pre spotrebiteľa, alebo aj v tom, že náležitú starostlivosť pri uzatváraní zmluvy (vrátane informovania spotrebiteľa o zmluvných podmienkach) musí preukazovať dodávateľ a nemôže dôkazné bremeno preniesť zmluvnou podmienkou na spotrebiteľa, nemožno absolutizovať. Na rozdiel od vyššie uvedených situácií, kde je potrebné chrániť spotrebiteľa ako slabšiu stranu zmluvného vzťahu, pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia už predmetom konania nie je zmluvný vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom (teda spotrebiteľská zmluva), ale zodpovednosť vzťah dodávateľa voči spotrebiteľovi. V tomto vzťahu je na spotrebiteľovi, ak žiada od dodávateľa finančné zadosťučinenie, aby preukázal naplnenie predpokladov podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., teda porušenie práva alebo povinnosti a zodpovednosť dodávateľa za toto porušenie.

17. V konaní neboli žalobcom predložené a ani navrhované žiadne konkrétne dôkazy, ktoré by preukazovali fakt, že utrpel porušením povinností žalovaného ujmu, neuviedol, aké konkrétne jeho práva resp. svoje povinnosti mal žalovaný porušiť. Samotná skutočnosť, že zmluva o spotrebiteľskom

úvere neobsahovala niektoré podstatné náležitosti podľa zákona, síce v širšom zmysle možno označiť ako porušenie povinnosti uviesť v zmluve náležitosti podľa zákona, nejde však o porušenie výslovne formulovanej povinnosti dodávateľa (zákon o spotrebiteľských úveroch to uvádza ako náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nie ako povinnosti dodávateľa - veriteľa) a čo je podstatné, tento nedostatok sankcionuje zákon o spotrebiteľských úveroch bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Je nutné dodať, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je prostriedok slúžiaci okrem iného (možno uvažovať i o sankčnom pôsobení) k reparácii ujmy.

18. Odvolací súd v danej veci nemal preukázané, akú konkrétnu ujmu žalobca utrpel, keďže ju žiadnymi dôkazmi nepreukázal, a teda nebolo by možné následne ani určiť konkrétne primerané finančné zadosťučinenie, ktoré by slúžilo k reparácii (k zhojeniu, odčineniu) vznikutej ujmy na strane žalobcu. Z uvedených dôvodov preto treba uzavrieť, že žalobca v tomto prípade neunesol dôkazné bremeno ohľadom tvrdenej ujmy, keďže dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Obo 52/2010). Za tejto situácie považoval odvolací súd priznanie finančného zadosťučinenia žalobcovi za nedôvodné.

19. Z týchto dôvodov odvolaciu súdu nezostávalo iné, než zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu žalobcu (vo výroku I) zamietá.

20. O trovách konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému nárok na náhradu trov pred súdom prvej inštancie i odvolacom konaní v celom rozsahu proti žalobcovi, nakoľko v oboch štádiách konania bol plne úspešný. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie.

21. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).